

De Verzameling

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Henk de Goede
Uitgave in eigen beheer

ISBN: 978-90-484-2579-2
NUR: 330

Productie: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonnodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De Verzameling

Henk de Goede

Voor Ellie

PROLOOG

De panter glansde in het zachte licht. Zijn gouden lichaam weerspiegelde de ruimte en gaf een vervormd beeld van de omgeving. Een diamanten oog dat hij zo vaak had bewonderd schitterde pijnlijk. Hij wou dat hij zijn eigen ogen kon sluiten. Maar dat ging niet. Hij kon alleen maar kijken. Hij kon verder letterlijk geen vin verroeren. Zijn keel was droog. Wanneer had hij voor het laatst gedronken? Begon het benauwder te worden? Waarschijnlijk verbeelding. Hij had de luchtontvochtiger aan laten staan. Zou het anders zijn gelopen als hij dat niet had gedaan?

Mogelijk, waarschijnlijk niet.

Wat hem was overkomen had niets te maken met frisse lucht. Hij was, zoals hij vaker deed, in zijn favoriete stoel gaan zitten om rustig te kunnen genieten van al het moois om hem heen. Het had hem overvallen en nu zat hij tegenover die schitterende panter. Zou de artiest die dit prachtige dier had gemaakt, hebben gedacht aan de mogelijkheid dat zijn creatie getuige zou zijn van wat hem overkwam?

Waarschijnlijk niet.

Had hij zich maar na laten kijken na die eerste waarschuwing. Hij had niemand wat verteld omdat hij eigenlijk niet had willen toegeven dat er iets mis zou kunnen zijn. Misschien hadden ze hem overgehaald zich te laten behandelen. Mogelijk dat hij zich dan veel van zijn pleziertjes had moeten ontfeggen. En zou een dergelijke behandeling dan geholpen hebben?

Mogelijk.

En dan te bedenken dat niemand wist waar hij naar toe was gegaan. Daar had hij altijd goed voor gezorgd. Niemand kon weten waar hij was. Dat was het nadeel van iets voor je zelf houden. Delen van informatie had in dit geval zeker meer soelaas geboden.

Zouden ze al naar hem op zoek zijn? Hoe lang lag hij hier al? Hij had geen idee. Hij zakte steeds weg en kwam dan weer wazig bij. De dorst was niet om te harden. Zijn verkrampte spieren protesteerden heftig. Als hij langer buiten bewustzijn bleef, zou het dan beter gaan?

Waarschijnlijk niet.

Nou, dat was het dan, drong het tot hem door. Doodgaan in je eentje. Hij had niet vaak over sterven nagedacht, maar die enkele keer dat hij dat deed, had afscheid nemen daar wel deel van uit gemaakt. Nu was er niemand. Geen mens om het te vertellen. Zouden ze het op eigen kracht uitvinden?

Misschien, niet erg waarschijnlijk.

De laatste lamp flikkerde. Ook lampen hebben niet het eeuwige leven. Hij zag het al lang niet meer. Zijn raspende adem was geruime tijd geleden gestopt. De panter blikte nog steeds onaangedaan naar hem. Die kende geen gevoelens. Hij was ook niet gemaakt om te voelen maar om gevoelens op te roepen.

Zou dat nog een keer gebeuren?

Wie weet...

I

Het geluid van een claxon schuin achter hem deed Evert Tromp opschrikken. De bestuurder van de auto die de vluchtstrook op reed om schade te voorkomen, maakte een niet verkeerd te begrijpen gebaar. Tromp stak verontschuldigend zijn hand op. Hoewel twee uur 's-nachts, was het druk op de A4. Hij had net bij Schiphol ingevoegd en had alweer gelijk moeten inhouden. Het verkeer moest ritsen naar de rechter baan omdat de twee linker banen nodig waren voor onderhoudswerkzaamheden waar niets van te zien was. Normaal zou hij zich daar reuze over hebben opgewonden maar nu waren zijn gedachten ergens anders. Hij reed eigenlijk op de automatische piloot en niet zo goed getuigde de claxon.

Het suisde in zijn oren. Vanaf gisterochtend acht uur tot een half uur terug was hij omringd door juristen, financiële- en Merger & Acquisition experts van de bank die hem hadden geholpen. Maar nu was dan alles klaar. De verkoop was een feit. Niet meer terug te draaien. Vandaag, eigenlijk dus gisteren, hadden de "signing en closing" plaatsgevonden. Signing en closing twee woorden die hem een jaar geleden niet veel meer hadden gezegd dan dat zijn advocaten ze wel eens bezigden als ze het hadden over het sluiten van contracten van Speed.Com in het buitenland. Nu trof het hem in privé.

Maanden van onderhandelen over de verkoop van Speed.Com waren achter de rug. Hij was gewend geraakt aan het idee dat hij straks, nu dus, niets meer te vertellen had in een bedrijf dat hij had opgericht, vorm gegeven en laten groeien tot het bedrijf op het gebied van high speed modems.

Nu stond hij alleen nog maar te boek als de oprichter, verder was hij eigenaar, ex-directeur en ex-collega. Met dat laatste had hij nog de meeste moeite. Het voelde als een soort van in de steek laten. Speed.Com zou niet geweest zijn wat ze nu was zonder de grote inzet van zijn medewerkers die hij consequent als "collegae" aanduidde. In de tweemaandelijks column van het personeelsblad had hij nooit verzuimd te benadrukken hoe belangrijk de medewerkers waren voor het succes van Speed.Com. Dat hij bij de verkoop fatsoenlijke bonussen voor staf en medewerkers had bedongen, deed toch niets af aan het feit dat hij het gevoel had hen tekort te doen.

De mannen van de bank hadden hem gewaarschuwd. "Weet dat u het nooit goed kan doen" hadden ze gezegd. "Binnen het bedrijf zullen de verhalen over de verkoop een eigen leven gaan leiden. Er zullen er maar weinig zijn die het u volledig gunnen. Doe wat gebruikelijk is en neem de tijd om

het te verwerken”. Verwerken noemden ze het. Het was of zij vonden dat hij een loterij had gewonnen en aan het idee moest wennen.

Direct na het tekenen werden grote bedragen op de rekening van zijn Holding bijgeschreven, waarvan delen weer ogenblikkelijk werden doorge-sluisd naar beleggingsrekeningen die, volgens het plan van zijn financiële adviseur, het meeste zouden opleveren. Hij had het zien gebeuren en weinig gevoeld. Het leek net of het iemand anders aanging. Het was zo’n anticlimax!

Nu was hij dan wat ze noemen een man in bonus. Niet dat hij in de lijst van Quote een hoge plaats zou bezetten, maar hij hoefde, als hij dat wilde, niet meer te werken want alleen al van de rente van het geheel zonder risico weggezette deel van de koopsom, viel riant te leven. De meer risicovolle be- leggingen zouden, volgens zijn adviseur, “de boterham nog eens extra leuk versieren”.

Wie had kunnen denken dat die terloops gemaakte opmerking bij zijn zus op haar verjaardag zo’n effect zou hebben. Een studievriend van haar bleek bij een bedrijf te werken dat voor een Amerikaanse producent op zoek was naar “broadband technology”. Toen Tromp uitlegde dat hij veel met “broadband solutions” bezig was en dat Speed.Com al jaren de leverancier van high speed oplossingen voor internet via Kabel was, hadden ze binnen een week een afspraak. Vervolgens bleek dat een belangrijke klant van die producent – een grote Amerikaanse kabelexploitant – de techniek van Speed.Com dringend nodig had om zijn CATV-netten te upgraden opdat hij die “in de etalage” kon zetten als echte “broadband networks”. Kort daarop kwam de directie van de producent naar Gouda om over een mogelijke overname te praten.

Achteraf prees hij zich gelukkig dat hij zich had laten adviseren door ex-perts van de Merger en Acquisition Afdeling van een Londense Bank. Ze hadden wel wat gekost maar het resultaat was dat hij bijna drie keer zoveel had gekregen dan hij zelf voor mogelijk had gehouden. Ook de vorm waarin de deal werd gegoten zou ook nog eens veel extra kunnen opleveren. Hoe alles precies werkte was hem zelfs nu nog niet honderd procent duidelijk. Marius Mooiweer, zijn financiële adviseur, had hem aangeboden, “als het stof gedaald is”, in alle rust nog eens alle processen uit te leggen. Daar zou hij een dezer dagen maar eens gebruik van maken.

De afgesloten stroken werden vrijgegeven en hij kon weer vaart maken. Hij zette de cruise controle op 100 km.

De straat waaraan Tromp woonde was bepaald niet breed. De ingang van de parkeergarage lag naast de hoofdingang. Vanuit de garage kon de hal be- reikt worden door een deur die zich zelf sloot als tenminste de dranger goed werkte, wat niet altijd het geval was. Hierdoor was het mogelijk om via de

parkeergarage de hal te bereiken zonder dat je ergens hoefde aan te bellen. Hij had er al een paar keer over geklaagd bij de vereniging van eigenaren zonder al te veel resultaat. Hij vond dat niet leuk, zeker niet omdat de agenten na de melding van de inbraakpoging in zijn flat, hadden opgemerkt dat het in dit gebouw wel erg gemakkelijk was om bij de appartementen te komen. De inbraakpoging had niet veel materiële schade tot gevolg gehad, doch tussen zijn oren was het effect aanzienlijk. Als hij er aan teruggedacht voelde hij zich bepaald niet lekker. Het was dat de insluiper op weg naar buiten een glas van het aanrecht had gestoten waardoor hij wakker was geworden. Zijn open aktetas in het midden van de hal sprak boekdelen. Hij was gelijk de galerij op gestormd, daarbij zoveel kabaal makend dat de insluiper er vandoor ging zonder zijn auto, waarvan hij de sleutels ook gepikt had, mee te nemen. De calculator, zijn mobiele telefoon en zijn toegangspas waren echter verdwenen. Het was een boel gedoe geweest. Aangifte doen zou nooit zijn hobby worden. De agenten waren best van goede wil doch ook erg duidelijk over de pakkans van de onverlaten die, volgens hen, dicht bij nul kwam. Hun adviezen over beveiliging had hij overgenomen en tegenwoordig ging hij niet slapen zonder “het huis op alarm te zetten”, na eerst gecontroleerd te hebben of de deuren en ramen goed gesloten waren.

Tromp liep de galerij op, opende de voordeur en eindigde het piepen van het alarm door de code in te tikken. Een effectieve code: geboortedag en maand van zijn assistente en het geboortjaar van zijn moeder. Twee dingen die hij gemakkelijk kon reproduceren. Hiermee sloeg hij twee vliegen in een klap want de verjaardag van zijn assistente vergeten deed hij niet gauw.

Tromp was wel moe maar had nog geen slaap. Hij pakte een flesje bier uit de koelkast en ging op de bank zitten, zette de tv aan en wachtte tot het beeld doorkwam. Herhaling van het journaal. Hij zette het geluid zacht en drukte de knop van de teletekst in. Er was niet veel spannends te lezen. “Hetzelfde nieuws, andere namen” zou zijn moeder hebben gezegd. Ja, daar dacht hij vaak aan. Hij betrapte zichzelf erop dat hij vaker dan normaal de ogenschijnlijk simpele volkswaarheden van zijn moeder citeerde. Hij deed het ook, niet altijd gepast, in vergaderingen wat hem vaak de lachers op zijn hand bracht. Daar genoot hij van. Hij zag graag een lach op de gezichten die hem omringden.

Zijn ronde langs de ramen en deuren leverde niets bijzonders op zodat hij gerust het alarm inschakelde. Na tandenpoetsen en de gang naar het toilet, kroop hij in bed en liet de slaap over zich komen. Wat zou hij morgen doen? Voordat hij daar een antwoord op had, zakte hij weg in een onrustige slaap.

De zon scheen recht op de gordijnen. De temperatuur in de kamer was al onaangenaam hoog. Tromp zweette en voelde zich stijf. Hij keek op de wekker en zag dat het half tien was. Hij schoot verschrikt overeind en zakte toen langzaam terug. Hij hoefde niet naar kantoor. Een rare gewaarwording. Net of hij verlof had maar dan anders. Hij liet het tot zich doordringen. Er was bijna niets dat direct hoefde. Hij stond op, liep de gang in, schakelde het alarm uit en ging terug naar de badkamer. Een korte douche deed hem goed. Terwijl hij zich afdroogde keek hij in de nog net niet beslagen spiegel. Wat hij zag was naar zijn mening niet echt slecht. Met zijn 1.83 meter was hij niet klein en best gespierd. Zijn maag zou wat minder uit mogen steken doch was waarschijnlijk met wat training beter in vorm te krijgen. Hij was blij dat hij, ook wanneer het erg druk was op de zaak, steeds de moeite had genomen twee keer per week in een fitnesscentrum te trainen. In de zomer wisselde hij dat af met loopjes van 10 tot 20 kilometer. “Een gezonde geest in een gezond lichaam” kwam bij hem op. Na het scheren en het tandenpoetsen kleepte hij zich aan. Vandaag in jeans en een blauw overhemd. De bruinleren wandelschoenen completeerden het geheel. Daar moest mogelijk iets aan gedaan worden. Mode was niet iets waar hij veel enthousiasme voor opbracht. Kleding moest functioneel zijn. Zijn kledingkast kende niet veel anders dan een paar spijkerbroeken, wat vrijetijdskleding, twee kostuums voor “als er klanten kwamen” en een niet vaak gedragen smoking. De vrijetijdskleding had hij niet eens zelf uitgezocht. Hiervoor kreeg zijn zuster alle krediet. Als zij hem niet af en toe had uitgenodigd voor een “middagje shoppen”, had hij nu nog in de jasjes van 10 jaar terug gelopen.

Zijn zus, Veronique, “V” voor haar vrienden en klasgenoten, was van jongs af aan zijn steun en toeverlaat geweest. Sociaal gezien scoorde Tromp veel lager dan Veronique. Daar was hij zich wel van bewust. Mocht zijn IQ ver boven normaal liggen, zijn sociale vaardigheden lieten te wensen over. Dat was van jongs af aan zo geweest. Al op de lagere school had Veronique hem beschermd, vaak indirect en zonder het zich te realiseren. Met haar rappe babbel en soms scherpe tong, was ze geliefd en gevreesd. Er waren maar weinig kinderen die zich met haar konden meten en als ze het nodig vond, kon ze ook behoorlijk van zich af meppen. Zo belandde Tromp bijna automatisch in de beschermings sfeer van zijn jongere zus. Op de middelbare school was het niet veel anders geweest. Ook daar was hij, vanaf het moment dat zij ook op het gymnasium zat, al snel “de broer van V” wat hem voldoende

status bezorgde om zonder veel aanvaringen de middelbare schooljungle te overleven.

Het hielp wel dat Veronique, die net als hij les had van een bekende Taekwondo leraar, Nederlands kampioen dames werd in Tang Soo Do een vechttechniek die beschouwd wordt als de grondlegger van Taekwondo. Het kampioenschap was aan de school niet onopgemerkt voorbij gegaan. Veronique beweerde overigens stellig, tegen iedereen die het wilde horen, dat haar broer veel beter was dan zij. Tromp was technisch mogelijk beter maar in wedstrijden lang niet zo goed. Hij dacht vaak net iets te lang na. Veronique sparde veel intuïtiever wat haar de benodigde punten opleverde. Maar, zoals vaak in het leven, is het niet nodig om ergens goed in te zijn, als maar gedacht wordt dat het zo is. Dus voor de zekerheid lieten ze op school Tromp met rust. Die ene keer dat een nieuwe leerling dacht hem te kunnen narren en de “die-moet-je-met-rust-laten” signalen van de andere kinderen negeerde, bewees Tromp dat ook hij van zich af kon bijten met minder plezierige gevolgen voor zijn opponent. Het leverde wel een gesprek met de directeur van het gymnasium op, maar omdat het zijn eerste keer was, bleef het bij een waarschuwing. De nieuweling had zijn les geleerd, het imago van Tromp was bevestigd en hij werd verder met rust gelaten.

Toen Tromp naar de TU in Delft ging en Veronique later naar de Erasmus Universiteit in Rotterdam, was haar invloed uiteraard nauwelijks aanwezig. Tegen die tijd had hij echter voldoende sociale vaardigheden ontwikkeld om zich staande te houden in een wereld waar je toch als eerste op je studieresultaten werd afgerekend. En die studieresultaten waren goed. Zo goed zelfs dat hij verschillende prijzen voor excellente studenten binnenhaalde en met gemak binnen de daar voor staande termijnen cum laude slaagde. Dat hij naast de studie Elektrotechniek de colleges Natuurkunde volgde en daarbij ook nog tijd wist te vinden om klussen voor bedrijven uit te voeren, maakte hem meer dan bekend bij de leiding van de Universiteit. Hij kreeg toen hij afstudeerde dan ook een “promotieplaats” aangeboden maar bedankte daar vriendelijk voor.

Zijn ouders volgden zijn studieresultaten via zijn spaarzame verhalen. Terloops meldde hij de prijzen die hij de eerste jaren binnen haalde. Het winnen van prijzen was toen een soort sport voor hem geworden. Het was begonnen tijdens een introductiedag op de TU waar de decaan in zijn inleidend praatje meldde dat er voor slimme studenten een aanmoedigingspremie bestond. Thuis gekomen had hij tijdens het avondeten hiervan melding gemaakt en geopperd dat hij mogelijk in aanmerking kwam. Pa Tromp had gelachen en gezegd: ‘Dat zou leuk zijn. Als je die premie krijgt, verdubbel ik hem.’

‘Daar houd ik u aan,’ had Tromp glunderend geantwoord.

De eerste premie was een geldbedrag ter grootte van 5.000 gulden en omdat hij meer dan 8 gemiddeld had voor alle vakken relevant voor de TU, had hij ook zogenaamde extra studiefaciliteiten gekregen ter waarde van nog eens 5.000 gulden, bedragen die voor een beginnend student niet te versmaden waren. Na enig overleg met de TU kon hij het collegegeld en de studieboeken oormerken als studiefaciliteiten. Pa Tromp honoreerde zijn toezegging van verdubbeling van de eerste premie en omdat zijn ouders het bedrag nodig om het collegegeld te betalen al op zijn bankrekening hadden gestort, kon hij het eerste jaar doorkomen zonder studiebeurs of aanvullende steun van zijn ouders.

Tijdens de uitreiking van het getuigschrift propedeuse kreeg hij een premie in de vorm van 1.000 gulden, in briefjes van honderd, voor het feit dat hij “de beste student” van dat jaar was. Een andere student, Boudewijn Vos, kreeg ook eenzelfde bedrag als prijs en wel voor het feit dat hij met lage schoolcijfers aan de studie was begonnen en de grootste groei had doorgemaakt. Met Vos kon Tromp goed opschieten. Ze hadden dezelfde interesses en schuwden hard leren en hard werken niet. Ook als het op het verzinnen van creatieve elektronische schakelingen aankwam, functioneerde Vos als een goed klankbord en wist hij het denken van Tromp naar nieuwe oplossingsrichtingen te sturen. Later was zijn behoefte om prijzen te vergaren afgenomen, mogelijk ook wel omdat het relatief veel inspanning kostte en hij toen al meer lol beleefde aan andere, soms net zoveel tijd vragende maar buiten de universiteit gelegen uitdagingen, die ook nog betaald werden.

In het laatste jaar van het gymnasium had Tromp een vakantiebaantje bij een reclamebureau. Daar werkte hij mee aan een studie naar alternatieve vormen van reclame. Een en ander zette hem aan het denken en hij werkte een plan uit voor het voeren van reclame via Kabeltelevisie. Pa Tromp kreeg het ook onder ogen en vond het een goed en haalbaar plan. Hij adviseerde Tromp het als een project in te brengen in een aparte rechtspersoon. Die rechtspersoon zou Tromp dan deels kunnen verkopen om daarmee extra werkkapitaal te generen. Terwijl het plan uitlegde had Pa Tromp toegelicht: ‘Werken met een bv kan interessant zijn. Als een project namelijk succesvol lijkt te worden kun je de veronderstelde toekomstige waarde verkopen middels een aandelentransactie. En dat is ook een fiscaal aantrekkelijke oplossing. Je kunt gebruik maken van een al bestaande bv want er zijn altijd wel “plank bv’s” te koop van lieden die stoppen met hun activiteiten. Als je een bv koopt via een betrouwbare accountant die haar onder zijn hoede heeft gehad, loop je weinig risico.’

Tromp had het deel over toekomstige waarde en aandelentransacties niet

helemaal begrepen, maar het idee van een eigen bedrijf had hem wel aangesproken. Pa Tromp kocht voor Tromp, toen hij zeker was van zijn interesse, naar zijn zeggen voor een habbekrats, een Holding met een werkmaatschappij. Zo kon Tromp zich op zijn 18de ondernemer noemen.

Het verkopen van het idee en partijen vinden die erin wilden investeren, bleek minder gemakkelijk dan Tromp in zijn enthousiasme had aangenomen. Het was dat zijn vader “het wereldje kende” en af en toe een potentiële gegadigde voorstelde, want anders had hij vast de moed opgegeven. Na iets meer dan een jaar kwam pa Tromp aanzetten met een ondernemer die zijn uitgeverij had verkocht en een concurrentiebeding had getekend waardoor het voor hem onmogelijk was om nog met gedrukte media bezig te zijn. Het plan van Tromp, dat in de vrije categorie van elektronische media viel, sprak hem wel aan. Alleen wilde hij geen gedeeld eigendom en dus deed hij een bod op alle aandelen van de werkmaatschappij. Dat was eigenlijk beter want Tromp had tegen die tijd ook al verzonnen dat hij meer lol zou beleven aan het ontwikkelen van nieuwe producten dan aan de het exploiteren van een fancy videokrant. De deal werd gesloten en de Holding had een aardig werkkapitaal verkregen.

In het tweede jaar van zijn studie was Tromp klussen – het meewerken aan de ontwikkeling van elektronische schakelingen – gaan uitvoeren voor bedrijven die het wel met studenten aandurfd. Daarmee had hij niet alleen leuk verdiend maar ook flink wat ervaring opgedaan met het werken voor verschillende bazen. Hij had gemerkt dat hij werken voor een baas niet echt leuk vond. Hij hield er teveel een eigen mening op na en stak die, zeker in het begin, niet onder stoelen of banken. Maar weinig opdrachtgevers bleken dat te waarderen. Hij leerde dat opdrachten vaak gegeven werden aan personen waar de baas mee overweg kon. Dus hield hij zich later meer in en deed gewoon wat hem gevraagd werd. Zijn enigszins strakke opstelling werd gecompenseerd door zijn kwaliteit van werken en deed klanten toch regelmatig terugkomen.

Tijdens zijn studie was hij vaak thuis. Hij woonde vanaf zijn derde studiejaar weliswaar in een door zijn vader gekochte dijkwoning vlak bij de TU maar als het enigszins kon, was hij tenminste een keer door de week en bijna alle weekeinden thuis. Van deze gewoonte week hij alleen af als hij een klus moest klaren en de deadline naderde. Dan bleef hij om door te kunnen werken de hele week in Delft. Als hij dan weer thuis kwam, was hij weliswaar opgewekt maar zag hij er volgens zijn moeder uit als “de Dood van Pierlala”, een van de karakters uit het bekende poppenkastspel van Jan Klaassen. Wat die uitdrukking inhield kon Tromp gemakkelijk vermoeden,

want dat je dan aan hem kon zien dat hij te weinig slaap had gehad, was overduidelijk. Het was een van zijn, slechtere eigenschappen: hij presteerde het best onder druk en liet die soms bewust oplopen. Werkstukken letterlijk 5 voor twaalf inleveren was een gewoonte geworden. Die gewoonte eindigde toen een stroomstoring veroorzaakte dat de server van TU onbenaderbaar was en hij een opdracht niet op tijd kon inleveren. Dat leerde hem meer rekening te houden met Murphy's Law, die vrij vertaald inhoudt dat als iets verkeerd gaat, het gebeurt op het moment dat het je het slechtst uitkomt. Later bouwde hij, wijs geworden, meer reserve in. De gewenste resultaten bij ontwikkelwerk waren namelijk niet afdwingbaar en daardoor niet goed te plannen met als gevolg dat het vaak extra overwerk tot in de kleine uurtjes nodig maakte. De keren dat hij al werkende de zon zag opkomen, waren ongezond veel voorgekomen. Dat dit niet goed was, had hij wel door en hij probeerde tussen twee deadlines voldoende tijd te plannen. Vaak lukte dat.

In het vierde jaar aan de TU accepteerde hij een opdracht die hij beslist niet alleen zou kunnen klaren voor de gestelde deadline. Hij vroeg een aantal collega studenten, Boudewijn Vos inbegrepen, delen van de klus uit te voeren. Het werd een succes en hij accepteerde vervolgoopdrachten waar hij ook samen met zijn medestudenten de schouders onder zette.

Langzaam raakte het bekend dat bij de TU een student actief was, die goed en relatief goedkoop werk leverde. Daardoor kregen de activiteiten een serieuze omvang. Zo serieus dat Tromp het advies van zijn vader opvolgde en met de Holding een nieuwe werkmaatschappij kocht waarvan de doelstelling zodanig werd aangepast dat hij er al zijn ontwikkelopdrachten mee kon uitvoeren. In een enigszins overmoedige bui noemde hij dat bedrijf Tromp's Ontwikkel Maatschappij TOM BV. Als handelsnaam liet hij TOM registreren. Ook regelde hij dat TOM BV een echte manager kreeg, een gepensioneerde onderofficier van de verbindingdienst luisterend naar de naam Jan Peter de Leeuw, die op parttime basis de productie van prototypes en nulseries regelde en de daarvoor nodige extra handen en hersens inhuurde. Jan Peter was aanbevolen door zijn vader die De Leeuw tijdens zijn herhalingsoefeningen bij de Verbindingdienst had leren kennen als Sergeant Majoor de Leeuw, die een "consciëntieuze manager met kennis van hoogfrequent radio technieken" bleek te zijn. Dit profiel leek Tromp wel te passen voor een bedrijf dat klussen deed waarbij kennis van radiotechnieken een pre was.

Het knoeien met soldeer, zoals ze het bouwen van de printplaten geksheerend noemden, deden ze in een ruimte boven een garage dicht bij de TU. Levensduurtesten werden, niet altijd met medeweten van de labassistenten, vermomd als studieopdrachten, in een laboratorium van de TU uitgevoerd.

Zo werd de werkmaatschappij een echt bedrijf. Tromp werkte, naast zijn studies, vol op mee. Dat was soms ook noodzakelijk omdat een aantal opdrachtgevers alleen met hem persoonlijk zaken wilden doen. Zo vlogen het vierde en vijfde jaar om.

In het zesde en laatste jaar van zijn studie nam Tromp zelf minder actief deel aan het klussen en liet hij het werk over aan de kerngroep van studenten aangestuurd door Boudewijn Vos. Dit gecombineerd met de managementkwaliteiten van Jan Peter de Leeuw, gaven Tromp het vertrouwen dat TOM BV hem wel driekwart jaar kon missen. Tromp wilde zich namelijk voldoende op zijn afstudeerproject kunnen concentreren.

Hij had een theorie ontwikkeld over het transporteren van data over kabel die eigenlijk een samenvoeging inhield van twee principieel verschillende data transporttechnieken. Door gebruik te maken van onderdelen van bestaande schakelingen, speciaal ontworpen voor die specifieke technieken, kon hij zijn theorie in een basisschakeling uitwerken en aantonen dat het werkte.

Zijn afstudeerproject oogstte veel succes. De manier waarop hij het had vastgelegd en verdedigd, zorgden ervoor dat zijn eindcijfer hoog genoeg was om Cum Laude te slagen.

Na het weigeren van de door de TU aangeboden promotieplaats, ging hij weer aan de slag met TOM BV.

Omdat Tromp graag verder wilde werken aan zijn afstudeerschakeling moest hij eerst een aantal zaken goed regelen. Allereerst dat hij überhaupt gebruik mocht maken van de basisschakeling. Als voorwaarde voor afstuderen, berusten de rechten op het gebruik van tijdens afstudeerprojecten gebouwde schakelingen bij de universiteit. Hetzelfde gold voor uitgewerkte theoretische beschouwingen. Dit recht was voor de universiteit meer een principieel recht dan dat ze er echt actief mee omgingen. Juridisch vonden ze het belangrijk. Het beschermde de universiteit en kon bij echt baanbrekende ontdekkingen ook commercieel voordeel opleveren. In dit geval bleek Tromp vrij gemakkelijk te kunnen beschikken over de rechten van het gebruik van de door hem gebouwde schakeling. Waarschijnlijk mede omdat een paar professoren vrij sterk hun twijfels met betrekking tot de toepasbaarheid van die schakeling getoond had. Eén van die professoren had in een intern advies gesteld dat “het vercommercialiseren van een instabiel concept, gebaseerd op strijdige principes, niet goed te doen was” en de ander had zich er gemakkelijk afgemaakt door de schakeling “domweg een zwak ontwerp” te noemen.

Tromp kende het interne advies, vond het onzin en was blij dat de universiteit hem geen strobreed in de weg legde. De toestemming werd bekrachtigd

in een document waarin Tromp de universiteit vrijwaarde voor alle gevolgen van het gebruik van de schakeling of delen daarvan en de universiteit op haar beurt hem alle rechten voor gebruik en aanpassing van de schakeling gaf tegen de betaling van het min of meer symbolische bedrag van 500 gulden. Als een toegift ontving hij ook een brief waarin werd vermeld dat de TU afzag van alle rechten op opbrengsten voortkomend uit toepassing van de door Tromp bewerkte theorie die de grondslag vormde voor de door hem gebouwde schakeling. Het was iets wat Tromp toen minder belangrijk had gevonden maar wat later, toen hij een en ander wilde patenteren, best waardevol bleek te zijn.

Tromp wilde nu zo snel als mogelijk doorgaan met de verdere ontwikkeling van het product dat hij in gedachten had. Omdat hij ook wel begreep dat zoiets veel tijd en geld zou gaan kosten en zijn werkkapitaal van de Holding niet onaardig maar duidelijk te weinig zou zijn, besloot hij de activiteiten van TOM BV verder uit bouwen.

Nu hij afgestuurd was, kon hij minder gemakkelijk gebruik maken van de faciliteiten van de TU wat ook de noodzaak om in Delft kantoor te houden, deed wegvallen. Bovendien was een aantal studenten van de kerngroep ook afgestudeerd en uitgezwermd.

Verkennd waar hij mogelijk goedkoop kantoor- en technische ruimten kon huren, kreeg hij informatie over de steun die de gemeente Zoetermeer bood aan startende bedrijven. Die regeling viel voor hem zo gunstig uit dat hij zich met TOM BV vestigde in Zoetermeer, in een kleinschalig industriepark dicht bij de A12.

Daar TOM BV in de markt noch steeds een goede naam had, kostte het hem relatief weinig moeite nieuwe opdrachten te verwerven. Hij benaderde Boudewijn Vos en wist hem te overtuigen de leiding van de ontwikkelafdeling op zich nemen. De studenten die nog niet aan afstuderen toe waren, bleven TOM BV trouw. Tromp regelde een goedkope auto, een zes jaar oude Chrysler Voyager, die door TOM BV als bestelauto en door de studenten gebruikt kon worden als pendelauto tussen Delft en Zoetermeer. Dat was noodzakelijk want openbaar vervoer, zeker in de nachtelijk uren, was niet echt een optie.

De eerste jaren in Zoetermeer verliepen niet zoals Tromp had gepland. Het reguliere werk leverde wel redelijke resultaten op, maar het ontwikkelen van het high speed modem zoals hij zijn product was gaan noemen, kwam slechts langzaam op gang. Er waren gewoon een aantal, dat zich niet lieten versnellen.

Pa Tromp had hem er op gewezen dat het zeer verstandig zou zijn de basisprincipes van zijn ontwerp wereldwijd te patenteren. Het had heel wat

voeten in de aarde. Hij werd een vaak gezien persoon op het Octrooibureau in Den Haag. Eerst moest heel duidelijk omschreven worden waar hij een patent voor vroeg, dan moest er een zogenaamd hardheidsonderzoek worden uitgevoerd. Het hardheidsonderzoek moest aantonen dat er niet bij andere octrooibureaus al gelijksoortige patentverzoeken liepen. Dit proces kostte niet alleen veel geld maar nam ook meer dan een jaar in beslag en al die tijd vond Tromp dat hij er alleen zelf aan mocht werken om de kans op uitlekken van informatie te minimaliseren. Hij wilde geen publiciteit voordat zijn idee met harde patenten was beschermd.

Toen in december 1995 de patenten afkwamen – hij had drie patenteerbare schakelingen kunnen definiëren – ging hij met steun van een paar medewerkers enthousiast aan de slag en werd toen geconfronteerd met de harde waarheid achter de wijze woorden van Thomas Alva Edison, de uitvinder van onder meer een gloeilamp en een grammofoon, die ooit verzucht zou hebben dat “Genialiteit voor 1 procent uit inspiratie en voor 99 procent uit transpiratie bestond”. En Tromp zweette wat af. De basisschakeling omzetten in een product dat geschikt was voor massaproductie en waarvan de “kiloprijs” juist was, bleek geen sinecure. Vooral het maken van de filters die nodig waren om het transport over de Kabel te laten plaatsvinden zonder dat de TV programma’s werden gestoord, bleek een grote uitdaging te zijn. Ook het retourkanaal in de kabelnetten, dat was gereserveerd voor datacommunicatie, bleek niet een bepaald schoon medium te zijn en zorgde voor veel stoorproducten die in zijn laboratoriumopstelling niet aanwezig waren geweest. Dit leidde weer tot complexe versterkerontwerpen die het geheel bepaald niet goedkoper maakten. Daar kwam nog bij dat TOM BV veel meer aandacht vroeg dan verwacht. Dat was, zo zou hij leren, heel normaal, maar hij moest er nog aan wennen dat het bij ontwikkelwerk altijd langer duurt dan gedacht en dat het ook altijd meer geld kost dan begroot. Natuurlijk had hij dat tijdens zijn klussen toen hij nog studeerde ook wel ervaren, maar toen waren de vaste lasten veel lager. Nu liep de kostenteller door, ook als het ontwikkelresultaat later kwam en Tom BV geen facturen kon sturen. Dat een eerste keer meemaken, met alle facetten van dien, was zeer ontnuchterend.

Eén van de opdrachten ging zelfs goed verkeerd en kostte zo veel meer geld dan begroot dat het bijna het faillissement van TOM BV veroorzaakte. Het tempo van de ontwikkeling van het high speed modem moest daardoor worden aangepast, want de Holding van Tromp was als aandeelhouder de enige financier van het “High Speed Project” en die moest de nog beschikbare middelen aanwenden voor het overeind houden van Tom BV.

In deze moeilijke tijd leerde hij veel over het managen van liquiditeiten.

Hij moest vaker dan hem lief was met banken over extra krediet en met toeleveranciers over betalingsvoorwaarden overleggen. Ook nu bleek Pa Tromp, die zijn zoon in zijn jonge jaren mogelijk te weinig vaderlijke aandacht had geschonken, altijd voor hem klaar te staan als zakelijke support geleverd moest worden. Eens te meer merkte hij dat Pa Tromp een goede naam en een zekere invloed in de zakenwereld had. Tromp begreep ondertussen maar al te goed dat de soms onverwachte steun die hij bleek te krijgen bij de banken en toeleveranciers nooit helemaal alleen op basis van zijn schone maar mogelijk optimistische plannen verkregen kon zijn. Hij verdacht zijn vader er van “stiekem” voor hem garant te hebben gestaan. En dat terwijl Pa Tromp altijd predikte dat je zakelijk nooit garant moest staan voor operaties waar je het niet zelf voor het zeggen had.

Tromp had zijn vader er nooit naar gevraagd. Hij dacht te weten dat die het niet leuk zou hebben gevonden toe te moeten geven dat hij, om zijn zoon te helpen, zijn eigen regels met de voeten trad. Daarom deed hij maar extra zijn best om aan te tonen dat de veronderstelde beslissing van Pa Tromp hem te steunen, een goede was. TOM BV presteerde uiteindelijk voldoende en kon een dreigend faillissement afwenden.

Zoals zo vaak kennen nadelen ook voordelen. In dit geval, bleek later, tenminste drie. Doordat TOM BV, zij het met moeite, de klus toch klaarde, werd haar imago als betrouwbaar ontwikkelbedrijf zodanig versterkt dat bedrijven die voorheen haar voorbij gingen, nu aanklopten met ontwikkelopdrachten. Een van die bedrijven was een energiebedrijf dat net als Casema – de Kabeldochter van KPN – die kabelmodems had geïntroduceerd in het kabelnet van Delft, ook wel eens modern bezig wilde zijn met haar kabelnetten in en rond Rotterdam. TOM BV kreeg de opdracht tot het maken van een robuust kabelmodem dat eventueel ook gebruikt zou kunnen worden voor het uitlezen van meterstanden. Deze opdracht leverde niet alleen de broodnodige omzet op, maar verschaftte bovenal veel inzicht in de eigenschappen van Kabeltelevisienetten.

Het was dat inzicht en het feit dat er nu nieuwe chipsets op markt waren gekomen, die Tromp deden besluiten in zijn modemontwerp met een andere versterkerchip – met geïntegreerd retourpad – te gaan werken. Deze chipset was net door een Engels bedrijf geïntroduceerd. Tromp had al eerder zaken gedaan met dit bedrijf en wist wel dat de chip er aankwam doch was eerder te ongeduldig om te wachten. Nu bleek de vertraging opgelopen door het dreigende faillissement, dus een geluk bij een ongeluk te zijn. Later bleek het omschakelen naar deze chipset één van Tromp's betere besluiten te zijn geweest. De stabiliteit van deze energiezuinige chip gaf op andere plaatsen

in de schakeling van het modem meer ruimte. Daarom konden nu componenten worden toegepast die aan normale industrie specificaties voldeden en niet meer over de zware militaire toleranties hoefden te beschikken. Dit maakte de schakeling aanzienlijk goedkoper en toch betrouwbaar genoeg. Voordat Tromp zijn kaarten op die chipset zette, was hij wel een paar keer in Engeland wezen buurten om zeker te zijn dat de chip deed wat TOM BV nodig had. Hierdoor was hij een graag geziene gast geworden en beide bedrijven gingen meer en meer ervaringen en ideeën uitwisselen wat voor hen beiden de nodige vruchten zou afwerpen.

Het derde voordeel presenteerde zich eerst niet duidelijk als een voordeel. TOM BV ontving namelijk een brief van een advocaat van een bedrijf dat bezig was met het registreren van haar handelsnaam. Tijdens dat proces waren ze er op gestuit dat naam TOM al was geclaimd en daarom niet door hen mocht worden gebruikt. Om een of andere reden hechtten ze veel waarde aan die naam en waren ze bereid te verkennen tegen welke prijs Tromp bereid was de naam van TOM BV aan te passen. Tromp had zelf ook al eens nagedacht over een andere naam voor TOM BV omdat hij vond dat het te weinig aangaf waar hij echt mee bezig was. Al een poos speelde hij met de gedachte om de werkmaatschappij om te dopen tot Speed.Com. (uit te spreken als Speed dot Com). Het “dot Com deel” van de naam was een knipoog naar de ontwikkelingen op het gebied van internet die de behoefte aan high speed modems zouden doen toenemen. Daar was Tromp meer dan zeker van. De kosten voor het uitvoeren van een naamswijziging hadden hem weerhouden het plan uit te voeren. Nu was het dan misschien toch mogelijk. Jan Peter de Leeuw, inmiddels full time office manager, had voorzichtig verkend wat voor bedrijf geïnteresseerd was in de naam en kwam terug met het verhaal dat het bedrijf van drie jonge gasten was die iets met navigatieapparaten voor auto's wilden doen en op het punt stonden hun eerste product te lanceren. Blijkbaar waren ze serieus want toen Tromp voorstelde dat ze de naam mochten hebben voor een prijs die hij had bepaald door de kosten voor een naamsverandering te berekenen, met daarop vijftigduizend gulden voor goodwill, kreeg hij per omgaande te horen dat ze akkoord waren. Hij tekende de afstandsverklaring en regelde een statutenwijziging voor TOM BV met daarin de nieuwe naam. Speed.Com BV was een feit!

Omdat hij vaag met de gedachte speelde om naast Speed.Com nog met andere projecten bezig te gaan, en natuurlijk op het idee gebracht door Pa Tromp, had hij ook TMS BV (Tromp Management Support BV) opgericht. Nu kon hij, wat hij tot nu toe nog niet had gedaan, af en toe als de liquiditeiten het toe lieten, wat geld uit Speed.Com halen door een rekening voor

managementsupport te sturen. Hij deed dat echter zo zelden dat hij de naam kreeg de goedkoopste medewerker te zijn.

Speed.Com groeide tegen de klippen op. De modems in Rotterdam werkten goed en de eerste serie van het High Speed Modem deed het beter dan verwacht. Het duurde dan ook niet lang of Speed.Com moest flink uitbreiden. Eerst werd de ruimte van de buurman overgenomen en toen dat ook onvoldoende bleek, lieten ze een pand bouwen in Gouda, ook dicht bij de A12.

Internationaal werd Speed.Com ook erkend. Het principe waarop de techniek van Speed.Com modems was gebaseerd, kon zowel op coaxiale kabels als in glasfiber netten worden toegepast. Daar echter de oudere netten hoofdzakelijk “in coax” waren uitgevoerd en de exploitanten daarvan moesten concurreren met, het imago van, de nieuwe glasfiber netten, was de vraag van de gevestigde Kabelbedrijven het grootst. Tromp werd vaak genodigd te spreken op Kabelcongressen waaraan hij graag gehoor gaf. Welbekend maakte niet automatisch welbemind, maar bekend zijn maakte de taken van zijn verkoopteam aanzienlijk lichter.

De jaren en de nieuwe en succesvolle versies van de Speed.Com producten volgden elkaar in een rap tempo op. Speed.Com was niet meer weg te denken in de wereld van snelle datacommunicatie. Het imago van Speed.Com was nu zodanig dat ze in de Kabelwereld in één adem met Amerikaanse modemfabrikanten als Cisco, Lucent en Scientific Atlanta, werd genoemd.

Toen ontmoette hij die studievriend van Veronique en de rollercoaster van de verkoop kwam op gang.